

ikke afgjøres ved Lodtrækning, naar Stemmerne stode lige. Jeg ønsker at faae den Sag klar, fordi det har stor Betydning paa andre Omraader, thi, hvis det er Tilfældet, at dette Twistemal ikke maa afgjøres ved Lodtrækning, naar der er Stemmeligeden i Amtsraadet, men at Indenrigsministeren saa skal afgjøre det, maa jeg sige, at det er meget væsentligt at faae § 4 forandret i den Retning som af mig omtalt. Men hvis den ærede Minister billiger, at det kan ske ved Lodtrækning, saaledes som jo Meningen har været i Almindelighed, skjøndt en modsat Fortolkning ogsaa er kommen frem, er det en anden Sag. Derfor vil jeg spørge den ærede Minister, hvorledes han stiller sig til dette Forhold. — Jeg vil nu grumme nødig udtale Noget, der kunde falde det høie Thing her oven over os for Bryttet, men jeg vil sige, at naar de gjøre en god Gjerning i det høie Landsting, saa ere vi villige til at anerkjende det. Nu i Gaar under Forhandlingen af Lovforslaget om Umyndiges Midler, blev der mindet om, at de ere stærke nok til at omgjøre en Gjerning, som vi ere enige om her nede i Folkethinget. Det er nemlig Bestemmelsen i Loven af 2den Juli 1880, som vi havde sat ind, jeg veed ikke om det var for første Gang, og som gaar ud paa, at Bekjendtgjørelserne fra disse Landbosforeninger og Distriktskuer ikke skulle ind i de gamle ulæste Stiftstidender, men i de mere udbredte Blade. Saaledes staa der i Slutningen af Loven af 2den Juli 1880, og saaledes staa der nu i dette Lovforslags § 6, og man maa jo altsaa antage, at Landstingets Flertal er enig i at fastholde denne Bestemmelse. Jeg ser nu af Forhandlingen i Landstinget i Gaar, at det kaldt Enkelte for Bryttet, at vi have faaet dette ændret i Loven om de Umundiges Midler, men jeg er glad ved at vi dog nu ved dette foreliggende Lovforslag ere komne ind paa, at baade Folkething og Landsting have været med til at slaa fast, at naar vi skulle give Love, som have Betydning for den store Del af Befolkningen, maa vi indtage den samme Stilling, som vi have indtaget i forrige Tid og ikke henvide Bekjendtgjørelser derom enten til en Bekjendtgjørelsesmaade, hvor Ingen hører det, eller ogsaa til Blade, som næsten Ingen læser. Derfor er jeg glad ved at se, at vi have faaet Loven ændret saaledes paa dette Omraade, og jeg haaber fremdeles, at baade Landsting og Folkething ville være enige om at fastholde dette Standpunkt, der er af Interesse for alle Sider. Derfor forekom-

mer det mig ikke, at det er værd at gjøre flere Ophævelser over dette Spørgsmaal. Jeg slutter mine Bemærkninger med at sige, at med Undtagelse af § 9, der er noget uklar med Hensyn til disse 60,000 Kroner, synes jeg, at Loven i det Væsentlige er et saadant Fremskridt, at i alt Fald vi Landboere kunne være tjent med at tage imod den. At det ikke er det, paa alle Punkter, vi kunne ønske — og navnlig staa det for mig, at der burde være taget mindre Hensyn til Præmier og mere til det, jeg har antydnet, og ligejaa at der er berettigede Indvendinger i Henseende til Valget efter § 4 — er naturligt, og det styrer jeg ikke at sige, at naar man skulde have en Lov, som fuldtud tiltalte En, vilde jeg ønske, at den blev gjort om paa enkelte Punkter. Men i det Store og Hele er det et Fremskridt. Jeg tror, vi kunne godt være tjente med at tage imod en saadan Lov, saa at vi dog kunne komme det Skridt fremad. Der er ikke taget for meget Hensyn til Landbruget hidtil. Ogsaa i den Henseende har Landstinget været med til at minde den høitærede Minister om, at Landbruget er Noget, man særlig maa sætte sin Opmærksomhed paa. Jeg skal minde om, at Landstingets Betænkning begynder ganske rigtig med at sige: "Saa vist som Agerbruget er vort Lands Hovednæring" osv. Jeg tror ikke, at den høitærede Minister, som vist selv personlig er venlig stemt overfor Landbruget, har ondt af, at Landstinget har mindet ham om, at Danmarks Hovednæring er Agerbruget, og at vi kunne have Grund til at gaa fremad endnu stærkere end ved dette Lovforslag. Jeg vil haabe, at vi faae Svar af den høitærede Minister paa de Spørgsmaal, jeg har rettet til ham, og navnlig en Forklaring over, hvorledes han stiller sig til § 9, hvad Meningen egentlig er med de 60,000 Kr., og om der ikke kunde komme Ændringer i denne Paragraf, som kunde gjøre, at Pengene kunde blive anvendte paa en Maade, med Hensyn til hvilken jeg tror, de kunde gjøre mere Nytte end nu, hvor man saaledes seiler halvveis ud i det Blaa. Med disse Bemærkninger og Forbehold skal jeg tillade mig for saa vidt at anbefale Lovforslaget.

Nyholm: Jeg kan fuldtud slutte mig til den ærede sidste Taler (Bust), naar han fremhævede dette Lovforslag som et Fremskridt. Jeg vil hævde, at jeg betragter dette Lovforslag som et godt Lovforslag, naaget de Mangler, der klæbe ved det. Jeg betragter Lovforslaget som et godt Lovforslag, som jeg vil ønske en hurtig og god Gennemførelse gennem Rigsdagen. Jeg vil tillade mig at sige overfor den ærede sidste Taler, at jeg